

NEEXISTOVAVŠÍ ZÁPISNÍK VLADIMÍRA FUXE**EŠTĚ JEDNU NA ROZCHODNÚ**

Zvyk poděkovat ct. publiku za projevený zájem je velmi starý, ba prastarý, a dodržují ho zejména herci a přednášeči všeho druhu. Herec jsem byl pouze rozhlasový (využívaje faktu, že v rádiu na mě není vidět), ale onen vnitřní impuls poděkovat všem, kdo věnovali pozornost alespoň jednomu pokračování mých vzpomínek, a hluboce se poklonit těm, kdo je četli všechna, mě při úvaze o této závěrečné stati přivádí silně do rozpaků a začínám rozumět Oskarem významaným jedincům, mnohdy se starajícím zejména o to, na koho ve svém poděkování nemají zapomenout.

A přitom je to vlastně dost snadné: stačí to vzít od počátku chronologicky, čili jak šel čas. Po pravdě řečeno, šel, jako by měl placeno od metru. Takže od Agitkolu Julia Fučíka s *Jaroslavem Dietlem*, pozdějším otcem televizních seriálů – tam jsme s *Josefem Bergem*, skladatelem a literátem, zhotovili parodii na tuzemskou exotiku, kterou jsem měl tu čest zazpívat na mikrofon Čs. rozhlasu Brno, kam mě zařadil jeho redaktor a též autor brněnského mládežnického souboru Radost, *Vlastimil Pantůček*, *skautskou přezdívkou Tom*. Stalo se tak v pořadu, který konferoval *Jiří Štuchal*, neuvěřitelný gejzír nápadů a vtípů na témata čerstvě v debatě zmíněná, takže bez přípravy. (Např. dočetl novou vyhlášku o silničním provozu a pravil: Je to úžasné. Představ si, že auta dnes už musí jezdit tak, aby vůbec nebylo náledí!) Tom Pantůček mě brzy přibral ke zpívání lehčího žánru a logicky z toho vznikla časem dvojice polokrákoravých interpretů různých popěvků, například satirického obsahu (budíž nám oduštěno alespoň na stará kolena a po smrti). Jako literát byl *Tom* velmi mnohostranný a poté, co šéfové tohoto oddělení brněnského rádia *Oldřich Mikulášek* a po něm i *Jan Skácel* odešli postupně do Hosta do domu, převzal vedení redakce, kde posléze přibyli *Miroslav Skála*, jeho spolužák a spolupracovník už od dob kyjovských studií, spoluautor divadla Večerní Brno a poté autor řádky humoristických knížek, dále *Karel Tachovský*, redaktor rozhlasových her a překladatel, a *Antonín Přidal*, už tehdy velmi všestranný, dnes profesor divadelní fakulty JAMU. V redakci jsem dále poznal *Irenu Věčeřovou*, s níž jsem spolupracoval dost často, protože její rozsah byl dosti značný – měla na starosti tzv. estrádní pořady, natáčené s publikem a pokaždé jinde.

Pantůčkovou redakcí dále prošli budoucí sociologové *Ivo Možný* a *Ivo Plaňava*, oba dosud žijící, emeritní síly MU, které zvlášť představovat netřeba – rád bych je tímto aspoň letmo pozdravil. (Zajisté jsem dost významných jedinců vynechal, ale ve svých letech na víc v této chvíli nemám...)

Z redakce pro mládež jsem čítal s *Přemyslem Matulou* relaci pro zahrádkáře a PAPERSEK, pořad z vědy a techniky. Mezi hudebními redaktory jsem znal *Jana Slabého*, *Ladislava Kozderku*, *Bohuslava Sedláčka*, *Jiřího Hudce* a *Jana Těšíka* (à propos prvně jmenovaného: tehdy zpíval s Malým orchestrem František Špatný a došlo k nevědní kumulaci jmen, takže bylo lze zaslechnout: „Když je zpěvák Špatný a orchestr Malý, aspoň dirigent by neměl být Slabý!“) Z hudebních režisérů mi utkvěl nezapomenutelný *Vítězslav Bill*, druhdy člen orchestru Jaroslava Ježka: jeho znamenitý sluch patrně trpěl, když jsme do jeho frekvence přicházeli s V. Pantůčkem, protože pravíval: „Tak jaké rozkoše jste nám pro dnešek uchystali?“ Osádku brněnské hlasatelny, kam jsem po konkursu zamířil, tvořili tehdy *Jiří Binko* co šéf, dámy *Olga Fialová*, *Zdena Hustá* a *Božena Pernicová*, posléze *Písařová*, hlasy mužské jedinečný *Jan Křapa*, potom *Vlasta Řičánek* a externisté – profesor *Dušan Josef* a *Petr Spielmann*, později galerista v Německu. Školení ve francouzštině a v ortoepii pro hlasatele vedl vynikající pan profesor *Karel Ohnesorg*, na kterého nikdy nezapomenu – otvíral pro češtinu nejen oči, ale i naše uši.

Jenže přišel můj známý a přítel *dr. Jiří Vondráček*, jeden z tvůrců Haškovy Lipnice, a tak jsem po roce přešel k němu do propagace Brněnských veletrhů a výstav, které za dosud pražské osazenstvo povolaly síly místní. Mými spolupojovníky se mj. stali *Ota Pekárek*, výchovou baťovec a ve věci nikoliv nováček, a *Vladimír Rybička*, za první republiky asistent režiséra Gustava Machatého, autora filmu *Extase*, jakož i proletářský básník a následně doživotní fotograf. V roce 1961 mi byl svěřen po dobu veletrhu pavilon „O“, kde sídlily rozhlas, televize a film – a zdálo se, že je to místo pro mě vhodné.

Jenže... Přišel Miroslav Skála, abych pro nové uvedení hry *HAMLET III.* od E. F. Buriana zhotovil úpravu pro divadlo Večerní Brno, kde se stal novým šéfem režisér *Evžen Sokolovský*, taktó naplno režirující v tehdy Státním divadle. Do nové verze se ve druhé půlce našťestí autorsky zapojil, aby si vyřídil některé kritické postřehy s quasičechovovským i rádobybrechtovským nátěrem různých inscenací – to jsem ovšem sám satirizovat nemohl, zkušeností v oboru nemaje. Hamlet dostal vyšší číslici – čtvrtý, a protože byl úspěšný, dostal jsem já nabídku být ve Večerním Brně dramaturgem. O mém skrytém smyslu pro hazard svědčí fakt, že jsem přijal, i když mou jedinou průpravou byla láska k Osvobozenému divadlu V+W+J a ničím nepodložený optimismus letitého zapřisáhlého skeptika, který ví, že dožije-li se překvapení, nutně tato vyzní jako přínosná, ba až radostná.

Vypočítat všechna divadelní setkání, *dr. Ladislavem Štanclem*, *Lubomírem Černíkem*, *Ladislavem Suchánkem*, *Mirkem Výletem*, *Jiřím Jurkou* a dalšími počínaje, autory, výtvarníky (*V. B. Růžička!*) a techniky zdaleka nekonče, vymyká se už i jen pomyslením rozměru rozlučkové statě, i odkázal bych tu na knížku „Bylo – nebylo Satirické divadlo Večerní Brno“, tam to porůznu je.

Měl bych zajisté poděkovat všem *lidem, které jsem potkal cestou* – ale vím, že Edvardu Valentovi vydalo toto téma na knihu, a nebylo by správné napsat o svých setkáváních ono striktně vymezené málo, jež by rozsah tohoto příspěvku dovolil. Navíc se musím při vší skromnosti přiznat, že mi relativně vysoký věk přinesl velmi zajímavý poznatek, kterým se už delší čas řídím: *téměř od každého člověka lze získat něco, co jsme dosud nevěděli, neznali, neuměli, nebo tím třeba jenom pasivně neprošli.*

To si každý – každá – může snadno vyzkoušet osobně. (Jenom při probírání některých citlivějších témat, jako rodinné spory, finanční politika státu i jednotlivce, a zejména způsoby zabíjení čehokoliv, případně čímkoliv, je nutno pro jistotu zachovávat příslušnou rezervu.)

(Hudba nechť hraje V+W+J : NA SHLEDANOU V LEPŠÍCH ČASECH!)